

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий колектив

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання
XX

№ 118 (2690).

ВІВТОРОК,

2

ЖОВТНЯ
1979 РОКУ.

Газета виходить
з 1939 року

Ціна
2 коп.

ПЕРША КОЛОНКА

ВИХОВУЄ КОЛЕКТИВ

Той день настане неодмінно — сьогодні чи завтра, — коли молода людина зробить свій перший крок у самостійне життя, поповнить сім'ю трудового колективу. Спершу тільки поповнить. А чи скоро стане її повноправним членом — знаним, необхідним і цікавим для інших!

У становленні особистості, у формуванні в новачка моральних якостей, відповідних принципам комуністичної моралі, велика роль належить трудовим колективам. Саме тут, у головному осередку соціалістичного суспільства, закладені найкращі умови для всебічного розвитку і зростання людини, саме тут є найширший арсенал засобів для вирішення цього не легкого завдання. Справді, кожен чиню — слово і діло кожного — завжди під контролем товаришів, завжди дістає ту чи іншу громадську оцінку. Адже сама товариська взаємодопомога членів колективу народжує таку атмосферу, в якій поведінка одного не може бути байдужою для інших.

Звісно, усі виховні засоби колективу треба, як кажуть, постійно приєднувати в дію, використовувати їх комплексно і якнайефективніше. Бо замахнеться, скажімо, радість перших трудових буднів у новачка, коли день за днем відчуватиме він самотність і гіркоту можливих невдач, коли запізниться зі своїм приходом і наставник, і комітет комсомолу.

Чимало прикладів того, як треба використовувати найрізноманітніші методи морального виховання, можна знайти в житті багатьох виробничих колективів міст і сіл області. Хіба може залишити когось байдужим урочиста постанова новачків у робітничий клас головного підприємства Кіровоградського виробничого швейного об'єднання? Здається, в самому серці відлунюють слова з робітничої публіки: «Ти прийшла сюди не гостею, а господаркою. Віднині ти — повноправний член великої робітничої сім'ї». Усе в ці урочисті хвилини — від теплої напутньої мови наставника до подарунків сувенірних інструментів — служить тією відправною точкою, з якої починається глибоке осмислення обов'язку перед колективом, почуття причетності до його справи. Виховне значення прищеплення цих рис юнаку чи дівчині моментувати не доводиться.

Вдосконалюючи систему комуністичного виховання трудящих, партія на сучасному етапі розвитку нашого суспільства надає особливу увагу підвищенню ролі трудових колективів у профілактиці правопорушень. Саме в колективі важливо постійно створювати такий морально-психологічний клімат, таку атмосферу, за яких не виникали б причини антигромадських вчинків. І прикладом моральної чистоти, підкреслено в постанові ЦК КПРС «Про поліпшення роботи по охороні правопорядку і посилення боротьби з правопорушеннями», прикладом неухильного дотримання радянських законів, активним борцем за зразковий соціалістичний правопорядок повинен бути і кожен комсомолец. А секретарі комсомольських організацій, як і інші керівники виробничих одиниць та громадських організацій, несуть персональну відповідальність за стан дисципліни і правопорядку в колективах. Важливо в цій справі і далі розвивати наставництво, шефство, всебічно поліпшувати індивідуальну роботу з тими, хто схильний до правопорушень, примножувати ряди учасників руху колективів і населених пунктів за високопродуктивну працю, високу культуру і зразковий громадський порядок. Сила колективу тут — невичерпна. Адже саме в ньому формується нова людина, складаються стосунки дружби, товариської взаємодопомоги, високої відповідальності за успіх спільної справи.

КОЖЕН СЛУХАЧ—ПЕРЕДОВИК ВИРОБНИЦТВА! ЗВЕРНЕННЯ

учасників обласної науково-практичної конференції
«Пропагандист і агітатор — п'ятиріччя ефективності і якості»

Чудові зразки ударної праці демонструють комсомольці, молодь області, відносячи в життя історичні рішення XXV з'їзду КПРС. Шириться патріотичний рух молодих трудівників «П'ятиріччя ефективності і якості — ентузіазм і творчість молодих», соціалістичне змагання за виконання п'ятирічного плану до 110-ї річниці з дня народження В. І. Леніна. 1500 молодих трудівників працюють у рахунок 1980 року.

Бойовою програмою дій для комуністів, комсомольців, усіх трудящих стала нова Конституція СРСР, положення і вимоги, що містяться у доповіді і виступах Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Л. І. Брежнєва. Новим стимулом до розвитку руху «Пропагандист і агітатор — п'ятиріччя ефективності і якості» стала постановка ЦК КПРС «Про подальше поліпшення ідеологічної, політико-виховної роботи».

Ми, учасники обласної науково-практичної конференції

«Пропагандист і агітатор — п'ятиріччя ефективності і якості», зобов'язуємося, мобілізуючи юнаків і дівчат на успішне виконання рішень XXV з'їзду КПРС, завдань десятиріччя п'ятирічки, глибоко розкрити перед ними основоположні принципи марксизму-ленінізму як єдиного інтернаціонального вчення, широко висвітлювати історичний досвід КПРС, творчий внесок у теорію, що міститься у документах КПРС, у виступах Лєніна, Ілліча Брежнєва, у документах міжнародного комуністичного руху.

Особливу увагу будемо звертати на вивчення теорії і політики партії в їх органічній єдності, в тісному зв'язку з практикою комуністичного будівництва, питань ідеологічної боротьби на сучасному етапі. Візьмемо особисту участь в обґрунтуванні і розробленні слухачами зустрічних планів і соціалістичних зобов'язань на 1980 рік. Кожен з нас всебічно сприятиме розвитку патріотичного руху «П'ятиріччя ефективності і

якості — ентузіазм і творчість молодих», соціалістичного змагання комсомольців і молоді за право бути ефотографованими в Ульяновську біля пам'ятного Прапора ЦК КПРС.

Періодично на заняттях будемо заслуховувати звіти слухачів про виконання соціалістичних зобов'язань, вести колективний пошук резервів підвищення продуктивності праці і поліпшення якості роботи, добиватися, щоб кожен слухач боровся за звання ударника комуністичної праці. Допомогатимемо юнакам і дівчатам підвищувати свою професійну майстерність, залучаючи їх до раціоналізаторства і винахідництва, допомагатимемо впроваджувати досвід передовиків.

Ми й надалі будемо широко використовувати активні форми навчання, добиватися, щоб слухачі добре знали першоджерела, міцно засвоювали навчальний матеріал. Для цього постійно працюватимемо над підвищенням рівня

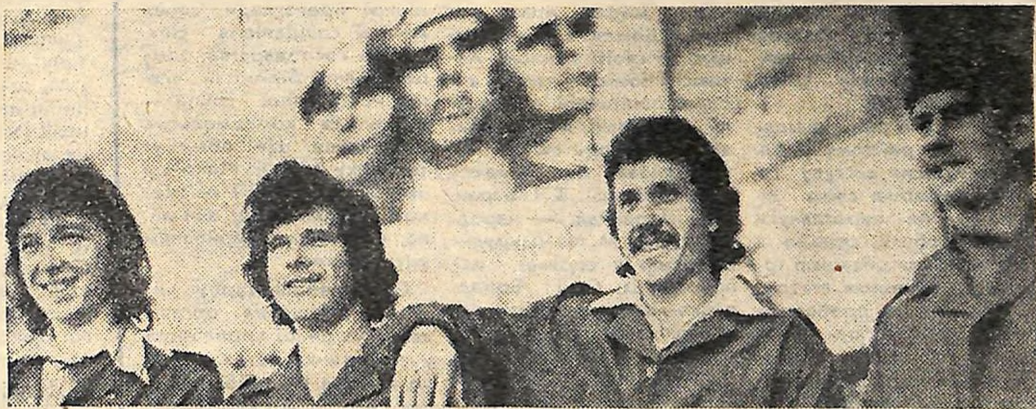
своїх знань, удосконалення форм і методів пропагандистської роботи.

Враховуючи, що пропагандисти, політінформатори й агітатори повсякденно формують комуністичний світогляд молоді, звертаємося до всіх учасників огляду «Пропагандист і агітатор — п'ятиріччя ефективності і якості» із закликом працювати під девізом: «Кожен слухач — передовик виробництва!»

Ми закликаємо всіх ідеологічних працівників підтримати наше звернення, словом і ділом мобілізувати людей, їхні знання, досвід на подальше підвищення продуктивності і якості праці, на перевиконання прийнятих планів і соціалістичних зобов'язань четвертого року десятиріччя п'ятирічки, перетворення в життя історичних рішень XXV з'їзду КПРС.

Звернення обговорено і прийнято на обласній науково-практичній конференції пропагандистів системи комсомольської політичної освіти.

СЬОГОДНІ — ДЕНЬ МОЛОДОГО РОБІТНИКА

Юнаки, яких ви бачите на цьому знімку, нещодавно вступили в робітничу сім'ю Кіровоградського заводу «Червона зірка», але секретари професії оволоділи швидко. Юрій Найдюк, наприклад, у цьому доповіді практичний досвід, здобутий під час служби в лавах Радянської Армії, а його колега — слюсаря новальського пресового цеху № 6 Валерій Борисенко, Михайло Шаповалов і Вадим Назарчук — міцні знання, здобуті під час навчання у технічному училищі.

На знімку (зліва направо): молоді виробничники червонозирської Валерій БОРИСЕНКО, Михайло ШАПОВАЛОВ, Юрій НАЙДЮК і Вадим НАЗАРЧУК.
Фото В. ГРИЕА.

МАЙБУТНЄ РОБІТНИЧОГО КЛАСУ

2 жовтня, в річницю промови В. І. Леніна на III з'їзді комсомолу, країна відзначає День молодого робітника.

Ми живемо у вік бурхливого розвитку науки і техніки. Стануть до ладу нові промислові підприємства, оснащені найсучаснішим устаткуванням, все ширше впроваджуються високопродуктивна техніка і прогресивна технологія виробництва. У зв'язку з цим все складніші завдання постають перед системою професійно-технічної освіти. В наші дні професійні знання старіють менш як за десять років і час цей скорочуватиметься й надалі. Це означає, що ко-

жен, хто хоче бути на висоті у своїй справі, повинен постійно вчитися, удосконалюватися у професії. Країні потрібні робітники високої кваліфікації.

Для тисяч юнаків і дівчат Кіровоградщини школою робітничого гарту стали навчальні професійно-технічні заклади. Про сучасне і майбутнє підготовки робітничих кадрів розповідає начальник обласного управління профтехосвіти Дмитро Іванович ДУЗЬ.

Сьогодні робітничу професію можна одержати двома шляхами: безпосередньо на виробництві і в ПТУ. У недалекому майбутньому шлях залишиться один: на фабрику,

завод, шахту, будову — лише після училища. Та інакше й бути не може, бо вже зараз існують такі професії, котрим без спеціальної підготовки не оволодіти. Візьміть, наприклад, наладчиків, монтажників складних автоматичних ліній і старцій із програмним управлінням, майстрів по ремонту кольорових телевізорів, електромеханіків...

Нині в області діють 25 професійно-технічних училищ. Тільки за роки десятиріччя п'ятирічки вони підготували більше 30 тисяч висококваліфікованих робітників зі спеціальностей.

Навчальна база ПТУ постійно розширюється і зміц-

нюється. Порівняно недавно відкрився професійно-технічне училище № 2 і 8 у Кіровограді, технічне училище у Світловодську та інші.

Значно багатшими стануть сільські профтехучилища. Так, у Новгородківському та Гайворонському училищах будуються нові лабораторно-практичні корпуси, а в Капітанівському незабаром стане до ладу гуртожиток на 450 місць.

Найближчим часом планується будівництво кількох нових училищ, котрі готуватимуть кадри для кіровоградських заводів чавуно-ливарного і друкарських машинок, Олександрійського електромеханічного заводу.

Педагогічні колективи, базові підприємства й організації багато зусиль докладають [Закінчення на 2-й стор.]

МАЙБУТНЄ РОБІТНИЧОГО КЛАСУ

(Закінчення)

Поч. на 1-й стор.)

для того, щоб створити необхідні умови для успішного навчання молоді. Майстерні, кабінети, лабораторії добре обладнані, і це дає змогу юнакам і дівчатам ще в стінах училища одержувати високу кваліфікацію.

Учні забезпечуються одягом і підручниками, безплатним харчуванням і стипендією. Але це ще не все. За роботу в навчальних майстернях та на підприємствах під час виробничої практики учні одержують частину заробітку.

Ми ставимо собі за мету не тільки навчити молодих людей працювати, але й виховати гармонійно розвинену молодь. В більшості училищ створені прекрасні умови для запитів технічною і художньою творчістю, фізкультурою і спортом.

Нас радує те, що за успіхи в комуністичному вихованні гідного поповнення робітничого класу колективний ряд наших училищ відзначені високими нагородами. Так, за підсумками соціалістичного змагання у четвертому кварталі минулого року Кіровоградське середнє професійно-технічне училище № 8 зайняло перше місце і нагороджене перехідним Червоним прапором Держкомітету профтехосвіти Української РСР і Укрпрофради. До речі, грошову премію за першість у змаганні колектив училища перерахував у фонд миру. Відзначені грамотами і нагородами Знаменське гех-

нічне училище № 2, Кіровоградське ТУ № 4, Олександрійське МПТУ № 7 та інші.

Ці факти — яскраве свідчення того, що наші вихованці — гідні продовжувачі традицій героїв праці, чий трудовий шлях починався у стінах училищ. Серед них — Герой Соціалістичної Праці, бригадир слюсарів-складальників Кіровоградського заводу «Червона зірка» Олексій Олексійович Кошурко, депутат Верховної Ради СРСР, бригадир колективу формувальників Віталій Іванович Гетьманець та депутат Верховної Ради УРСР бригадир токарів Людмила Василівна Чернега з цього ж підприємства.

Кілька місяців тому після закінчення Кіровоградського МПТУ № 4 приїхали на «Червону зірку» відмінники навчання Віктор Бучарський, Микола Цекот, Сергій Поляков, Олександр Чумаченко. Їхня трудова біографія тільки почалася, але юнаки неслили добре зарекомендувати себе, заслужити похвалу.

Що таке сучасне професійно-технічне училище? Для прикладу розповімо про Кіровоградське середнє професійно-технічне училище № 8 (директор О. П. Кирилов). З'явилось воно шість років тому на західній околиці міста. В шесті корпусів розмістилися навчальні лабораторії, кабінети, класи, спортивний і актовий зали, їдальня, гуртожитки на 600 місць. Училище готує робітників для будівель-

них організацій, облігателів колгоспбуду. Цього року на будівельні майданчики області прийшли ще 210 молодих мулярів, штукатурів, облицювальників-плитковиків, малярів, столярів. Виробничу практику учні проходять на об'єктах, що зводять міжколгоспні будівельні організації. Нині, наприклад, на будівництві тваринницького комплексу у колгоспі імені Кірова Устимівського району працюють третьокурники.

З кожним роком ПТУ заносять все більший авторитет серед школярів. Про це свідчить хоча б такий факт. За останні сім років кількість випускників училища зросла з 6900 до 8400.

Значайно, є у нас і свої проблеми. Одна з них така: прагнемо набирати учнів в основному за місцем проживання. Це, на нашу думку, сприятиме закріпленню молоді за своїми господарствами і в деякій мірі доомогатиме розв'язувати питання забезпечення житлом юнаків і дівчат.

І ще одне. Нам дуже потрібна допомога комсомолу і шкільних колективів у справі професійної орієнтації учнів загальноосвітніх шкіл. Нерідко зустрічається перозуміння важливості цього питання. Деякі вчителі кажуть своїм учням: «Не хочеш вийти — ідиш у ПТУ». Як же вони відстануть від життя! Треба, щоб кожен учень сьогодні знав: за партіями профтехучилищ сидить робітничий зміна, від якої залежатиме майбутнє нашої країни.

ЗВІТИ І ВИБОРИ В КОМСОМОЛІ

А в райкомі не знають

Відбулись заїтно-виборні комсомольські збори у другому відділку колгоспу імені Суворова Долинського району. Що неприємно вразило, так це те, що ні у звітній доповіді, ні у виступах спілчан не йшлося про соціалістичне змагання молодих хліборобів і тваринників, про його наслідки; взагалі мало говорили про виробничі справи, ніхто навіть не назвав прізвищ кращих молодих колгоспників... Дізнаю, адже підсумовувалась річна робота спілчан.

Розмова велася про одне: дозвілля молоді. І не дарма. Уже з одного вигляду відділкового клубу можна зробити сумний висновок. В кількох місцях стеля обвалилася, у вікнах немає всіх шибок, струхла віла підлога. Сісти ніде — стільці мало не всі поламані. Під час дощів у бібліотеці протікає дах. Ще торік було придбано для клубу телевізор, але його тут ніде поставити.

От і виходить, що, маючи куди себе діти, деякі юнаки приходять сюди вже напідпитку; за браком шахів чи шашок грають у карти, часом бешкетують. Тому голова сільради П. П. Верещак, виступаючи на зборах, підкреслив, що є необхідність створити у відділку добровільну народну дружину саме з молоді.

Про всі ці неприємні факти говорили тракторист Засиль Васильович, обліковець Світлана Шевченко. І один лише Петро Чура, колгоспний інженер, виступив самокритично: куди ж дивляться вони самі, комсомольці і молодь селам? Біля клубу — ні паркан, ні лавочок, ні квітів. Хіба важко організувати суботник чи недільник і гуртом навести порядок біля свого вогнища культури? І ремонт своїми силами могли б провести, не така це складна справа. От що організатора нема — це вже інша річ. Ні ком-

сорт відділкової організації спілчан Галина Мельник, ні секретар комітету комсомолу колгоспу Юлія Овчаренко про це й не думали.

Мало, як видно, піклується про дозвілля молоді й правління колгоспу, хоч і нарікає, що в господарстві не вистачає молодих рук. Для того, щоб вони були, треба предметно дбати про задоволення запитів юнаків і дівчат.

На жаль, життям молоді відділка колгоспу імені Суворова мало цікавляться райкомі комсомолу, бо більше року сюди не приїжджав жоден працівник апарату, не з'явився на заїтно-виборні збори і цього разу секретар райкому Сергій Макуха, хоч обіцяв бути...

Комсомольці відділка вдрігу обрали своїм ватажком Галину Мельник. Отже, їй треба зробити серйозні висновки з минулого заїтного періоду і значно поліпшити роботу комсомольської організації.

С. ФЕНЕНКО,
громадський кореспондент «Молодого комунара».

ВСЕВИДАЮЩИЙ

«ГРАНІТ»

КНИГ. (Кор. РАТАУ В. ВЕРНОДУБЕНКО). Новий телеоб'єкт «Граніт-11» створено в конструкторському бюро заводу «Арсенал» імені В. І. Леніна. Новинка має діапазон фокусних відстаней від 80 до 200 метрів, що дає змогу мілітарним масштабним зображенням об'єкта, не сходячи з місця зйомки.

Перша промислова партія «Гранітів», призначених для дзержавної намери «Кіт-15», вже відправлена споживачам.

РЕПЛІКА

Ох уже ці дороги...

Почалося все з листа до редакції. «Пішуть вам учні Верболюцької середньої школи Новгородківського району, які живуть на вулиці імені Петровського, — йшлося в ньому. — Хотімо розповісти про нашу вулицю. І розповісти. Про дорогу, що вже стала притчею во язицях не одного шкільного покоління. «Є тут такі містечка, — пишуть учні, — де восени та весною і всюдиходом не пройдеш. Ось і доводиться першокласникам по багнюці під дощем з 5-6 кілометрів іти до школи пішки. За себе ми не говоримо, — ми, старшокласники, дійдемо, а от малеча... Адже коли дорога й суха — теж без пригоди не доїдеш...»

І от ми у Верболюці. Село велике, розкидане, з красною школою у центрі. Навчається тут 630 учнів. Більша половина школярів добирається до школи автобусами, в тому числі й учні, що живуть на вулиці імені Петровського. Довга ця вулиця — аж шість кілометрів. Коли її почали будувати, бруківку, та, видно, духу не вистачило. А щоб дорога була у більш-менш пристойному стані, доручили доглядати її механізаторам тракторної бригади № 3 місцевого колгоспу «Україна».

Наші адресати справді мали рацію. Якою розбитою була дорога останньої весни, такою і залишилась. А протягом літа її «прикрасили» ще більші вибоїни, з яких після дощу не так просто вибратися.

А що ж «шефи» з тракторної? Забули. Спочатку забували рівняти відразу

ж шлях кожного дощу, а потім і взагалі. «Розуміємо, що зробити дорогу з твердим покриттям для колгоспу не легко, — цитуємо того ж листа. — Будемо вдячні, якщо хоч поспішають щоби не виїздили та грізли...»

Так, справді не пощастило першокласникам школярів з дорогою. Ще більше переконалися ми в цьому, коли дізналися, що вулицю імені Петровського вважають у сільській Раді парадних депутатів однією з п'яти найкращих благоустроєних у селі.

І ще про невеличкі. Ніколи, як ми вже згадували, стоїть у центрі села, біля головної дороги. Сільська Рада вирішила зробити добру справу — прокласти обхідний шлях для того, щоб не виступати по ньому весь автопарк і таким чином ізолювати дітей від магістралі. За роботу взявся районний міжколгоспний буд. І треба ж таке — траншею на шляху невеличка балка. Покласти б у цій трубі, зацементувати та вкрити її насипом — і будуй дорогу далі. Та гористість тої насипи уже два роки...

Є ще у Верболюці відділок радгоспу «Третій вирішальний», розташований за 16 кілометрів від центральної садиби радгоспу. Так от, мабуть, тому доріг там взагалі немає. Вірніше, вони є, але добратися туди восени чи, скажімо, зимою, не можна нічим, в тому числі й автобусом для учнів. А до школи ж іти — світ чималий. Уявіть себе, шановні читачі, на місці радгоспівських школярів. Чи, може, краще нехай не зробить керівництво радгоспу?

«Незабаром осінь, — закінчував листа учні з вулиці імені Петровського, — з дощами, з розрушеною дорогою... Невже все так і залишиться по-старому?»

Д. БОНДАР.

УРОЖАЙ-79

У складі вантажно-транспортного загону Ульяновської райсільгосптехніки, очолюваного Петром Петровичем Рудим, працює 19 водіїв автомашин і один оператор на вантажувача. Буранівники колгоспу імені Фрунзе та імені Калініна, лійми члени загону допомагають возити з поля врожай урожаю, задоволені їхньою роботою. З початку сезону на цукрозаводі пересезону вже близько 10 тисяч тонн солов'язних коренів при зобов'язанні — 40 тисяч.

У тому, що буряковий конвейер поле-завод діє чітко і злагоджено, є заслуга і оператора на вантажувача СПС 4/2 Миколи Дем'яновича Лестюна. Менше семи хвилин йому потрібно для того, щоб навантажити цукристих автомашину з причепом.

На знімках: М. Д. ЛЕСТЮН за ліній хвиль наливових буряками кузов автомашини йому в цьому допомагає потужна техніка.

Фото В. ГРИБА.

МОЛОДІЖНА ЛЕКЦІЯ: ДОСВІД, ПРОБЛЕМИ, ПОШУК

Слово після критики

Повертаючись до надрукованого

У березні цього року в статті «Плани-близнята», опублікованій в «Молодому комунарі», йшлося про незадовільну роботу лекторської групи Кіровоградського райкому ЛКСМ України. Минуло півроку. Ми поцікавилися, як ведеться лекційна пропаганда серед молоді району тепер. Ось що розповів нам другий секретар райкому комсомолу Олександр ОСИПОВ:

— Позаштатна лекторська група райкому ЛКСМ України після виступу газети поліпшила свою діяльність. Ми переглянули план її роботи, спільно з районною організацією товариства «Знання» створили комісію по пропаганді знань серед молоді, розробили методику і склали детальний графік читання лекцій у всіх селах району. Тепер кожен з вісімнадцяти лекторів чітко знає, де, коли і з якою темою йому виступати.

Протягом року вносимо у наші плани деякі корективи. Особливу увагу звертаємо на урізноманітнення форм лекційної пропаганди. Запланували цікаві вечори запитань і відповідей. Активно став працювати кінолекторій правових знань при Аджамській середній школі. Під час наших лекторів входили до складу агітбригад,

що виступали перед хліборобами. Практикуємо усні журнали та тематичні вечори на базі сільських Будинків культури.

У новоствореній комісії по пропаганді знань серед молоді діють три сектори — громадсько-політичний, науково-атеїстичний і сектор моралі, права та етики. Кожен з них працює за своїм планом. Активісти комісії — люди високої політичної підготовки, ерудовані, вміють захопити молодь силою свого слова. Вони мають різні професії. В. І. Баранчук, наприклад, — народний суддя, М. М. Чмирук — інспектор у справах неповнолітніх, О. І. Бондаренко — кореспондент районної газети, В. П. Кондратенко — вчителька. Та єднає їх спільне прагнення передати свої знання, досвід молодому поколінню. Згадаю лише деякі з питань, які було розглянуто на засіданні комісії. Йшлося про якість лекційної пропаганди, про організацію масових заходів, присвячених 110-й річниці з дня народження В. І. Леніна, підготовку і проведення місячника правових знань тощо.

Члени комісії проводять у молодіжних аудиторіях читальні конференції, вечори по книгах Л. І. Брежнєва «Мала земля», «Від-

родження», «Цілина», беруть участь у Ленінських читаннях «Справа Леніна живе і переміг», розробляють методичні поради для сільських лекторів...

Є в нас і не розв'язані проблеми. Не завжди вдається залучити до лекційної пропаганди серед молоді спеціалістів сільського господарства, тому переважна більшість членів лекторської групи — вчителі та комсомольські працівники. Це обмежує тематику лекцій. Рідко ще читаємо ми лекції на економічні теми, що, зважаючи, є нашим серйозним упущенням.

Особливо нас турбує питання поліпшення організації лекційної пропаганди у віддалених селах. Про це йшлося недавно на занятті школи молодого лектора, яка діє при райкомі комсомолу.

Словом, прагнемо зробити все, аби лекторська група, виконуючи постанову ЦК КПРС «Про стан і заходи поліпшення лекційної пропаганди», вела серед молоді активну, цілеспрямовану пропаганду рішень XXV з'їзду КПРС, XVIII з'їзду ВЛКСМ, основних положень книги Л. І. Брежнєва «Актуальні питання політики КПРС», найважливіших документів партії та уряду.

Покладений на спеціальні лекції у багатьох колгоспах для розуміння мікродіагностики постанови дозвела, що на 10-15 процентів підвищує продуктивність комбайнів і значно поліпшує якість збирання. Попередня штурмівська підготовка машиністів технікою, транспортним.

(РАТАУ).

Є ПЕРШИЙ МІЛЬЙОНІ

Землероби Полтавської області відправили на приймальні пункти перший мільйон тонн цукрових буряків. Темпі збирання на-ростають, і дозвіл коренів викопуються більш як з чотирьох тисяч гектарів.

ДОРΟΣЛІ «ДИТЯЧОГО СВІТУ»

Є в Кіровоградському універсальному магазині «Дитячий світ» комсомольсько-молодіжна бригада відділу дитячого трикотажу для дівчаток. Очолує цей невеликий колектив Світлана Петренко.

Всі продавчі бригади, комсомолки В. Платонова, Л. Цибенко, С. Весела та інші готові кожній хвилині прийти на допомогу юній

відавідувачці магазину. Дівчата завжди вміють знайти спільну мову із своїми покупцями.

В цьому році вони завоювали перехідний вимпел у змаганні на честь 60-річчя комсомолу України. Молодіжний колектив з гордістю носить ім'я бригади комуністичної праці.

С. КОВАЛЬЧУК,
позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

ЗА ЗРАЗКОВЕ МІСТО

ПАСАЖИРИ

На цей раз відрядження брати не дозвелось. Варт було підійти до зупинки, дочекатись двійки, і враження стали сипатися з першої ж хвилини, коли якийсь нервовий пасажирці (з тих, що радять їздити в таксі) не сподобалося, що світ перед її очима затупляється чіткі червоні гладіолуси. Букет був гарний, але ж відомо, що в засобах пересування громадян самі собою відмерли, як сміхотворна зайвина, буди-які естетичні й усілякі інші формальності. Тож дама за вищим етикетом, поширюваним на сучасному міському транспорті, відверто й недовозначно висловила на зразок того,

але ще цікаво було б дізнатися: хто їх втрачає більше — пасажир чи водій? Звичайно, для пасажирів все ясно, як білий день: водій такий-сякий, скрізь винен. На роботу поки доберешся — з тебе весь дух зійде, співробітники валер'яною відпоюють. Буває й так. Але хіба ми, кому квіти віниками здаються, — завжди цятці?

...Рушає тролейбус, і в останню мить, вискокаючи з якогось закутка, молодик на ходу намагався розсунути задні двері. Не втримується!... летить під колеса. На щастя, все обходиться благополучно, шини зоставляють автограф лише на штанині хлопця, а який слід зоста-

зано скептично поставились до лозунга «Найкращий контролер — наша совість». Їхня совість зреагувала лише на матеріалізованого, живого контролера, який (мабуть, не без зусиль) стягнув з кожного чистою монетою один карбованець. І можна сміливо твердити, що більшість пасажирів вважала, що контролери ні за що ні про що скривдили безвинного чоловіка.

Не будемо скромно погуплювати очей. Ми ж у душі знаємо, що ця цифра — то не вся цифра. Скільки за тривалу практику виробили ми прийомів та обхідних маневрів, щоб усе-таки не обтяжувати свого існування якимись

За півгодини:
— Сьомий, Василю Степановичу...

Коли ж ми прощалися, з перебитими ногами (чи то так, з поламами ресорами) в депо вповзав довгий тролейбус. «Дороги, дороги...» — скрушно мовив а. о. начальника депо. Ось чому не виходить у нас той ліричний наспів: і котяться містом голубі... Не котяться — підстрибують. А на позорі біля заводу друкарських машин дзвінка обережно промацує колесами вибоїни, перш ніж «ступити», але все одно — найчастіше звідти завертають у депо.

80 машин на балансі управління. Постійно чотири відправляють на капітальний ремонт, іще на восьми немає дефіцитних тяглових двигунів. «Нормального» дня на маршрутах у середньому 57—58 тролейбусів (для оптимального розвантаження пасажирського потоку їх потрібно як мінімум 70). Графік руху будується з поправкою на години пік, коли навантаження на тролейбуси особливо зростає. Із часто виходить, що протягом дня ця пікова крива так і не спадає.

Дефіцит для тролейбусників — не тільки двигуни, а й пневмоелементи, маточини, цапфи і таке інше. До всіх цих специфічних термінів рядовому пасажирові, безперечно, ніякого діла нема. Зрозуміло. Але незрозуміло одне. Тролейбусники кажуть: де що ми можемо уладнати самотужки. Нам що потрібно — потрібні кілька токарних верстатів. Звертаються з таким проханням вони не до кого-небудь, а до своїх шефів, яких у них чимало: заводів «Червоний зірка», тракторних гідроагрегатів, радіозаводів... Завод друкарських машин дав усе-таки верстак, але, на жаль, не того, що просили. Виходить так: усі хочуть їхати, а подати руку допомоги нікому.

Так, само, як відремонтувати підстанцію № 2. Зграї тролейбусів на вулицях — справа рук ремонтно-будівельного управління № 3 обласного рембудтресту, яке ось уже відколи обіцяє почати ремонтні роботи, та все руки не доходять. І тому при першому-ліпшому перевантаженні тролейбуси безсило замикають — немає електроенергії. А потім вервечками наздоганяють графік. А пасажир рве й мотає... Не поспішають будівельники і з будівництвом у самому депо, — мабуть, проблеми міського транспорту їм мало цікавлять.

Це зовнішні обставини, які позначаються і на графіку, і на пасажирі. У внутрішніх же розбереться сам колектив, адже останнім часом тут позбулися несумлінних людей, з роками склалася в колективі трудові традиції, їх, ці традиції, наставники передають молодим. Серед першовиків виробництва — О. Недвіга, О. Запороженко, Б. Коновалов, В. Кіронда, О. Шилін та інші. Нелегка професія — водій тролейбуса. Та, як на погляд тих, хто вибрав її, цікава.

От якби ще всі кіровоградці — і водії, і пасажирі, і шефи, і всі зацікавлені особи та організації не забували, що боротьба за зразкове місто і культуру обслуговування — це не чиясь, а їхня спільна справа.

М. СЕМЕНЮК.

Культура обслуговування з точки зору не стороннього, а учасника

щоб їй не тикали цього червоного віника в лице. На щастя, конфлікт не досяг необхідної для його поширення глибини і затику у зародковому стані, немов грим, що, прогрукотівши один раз, так і не накликав грози. Хоча маленькі конфлікти спалахували то попереду, то позаду, то зліва, то справа: можна було в натуральному, так би мовити, первозданному вигляді спостерігати метаморфози перевтілення тихого, спокійного, інколи навіть мовчазного й соромливого жителя еної вулиці м. Кіровограда в енергійного (скажемо — бурхливого) і ділового пасажирів, у якого все горить під руками і якому треба в будь-яку годину дня і ночі кудись доїхати, доїхати, доїхати, доїхати, доїхати...

Ми не даремно почали з пасажирів. Без нього весь міський транспорт зупинився б. Йому старасмося створити усі умови, щоб не знав він клопоту, добираючись від точки «А» до точки «Б». Не завжди це виходить. Часто пасажир зостається незадоволеним. Скариються, і на скерги реагують...

За останні роки культура обслуговування в обласному центрі піднялася на певну висоту. Вас уже не везуть мовчки куди-небудь і як-небудь. «Зупинка така-то», «Обережно, двері зачиняються» — це вже позитивні зрушення, які не можуть не залишити в серці пасажирів відповідних емоцій. Є в місті комсомольсько-молодіжний маршрут № 4, курсують зразкові екіпажі, тролейбуси вже не нагадують осиротілих замасур, — зовнішній вигляд їхній цілком гармоніє з веселими кольорами міста, а вранішнє сонце, прибираючись, замість люстерка часто заглядає в тролейбусні вікна. Так і проситься далі мрійливий поетичний рядок: і котяться містом голубі тролейбуси... Може, вони й котяться, та якщо бути точним, то вони підстрибують... Чому підстрибують — про це пізніше, і пізніше про те, чому вони або шалено мчать, або ледаче-ледаче волочать ноги, зупиняються і взагалі виходять з гри. Про це потім. А зараз ми хочемо позернутись лицем до пасажирів, бо саме від його культури і поведінки це багато в чому залежить нормальне функціонування міського транспорту.

Ніхто ще не підраховував, скільки тих клітин (нервових) не відновлюється за вини міського транспорту, але ще цікаво було б дізнатися: хто їх втрачає більше — пасажир чи водій? Звичайно, для пасажирів все ясно, як білий день: водій такий-сякий, скрізь винен. На роботу поки доберешся — з тебе весь дух зійде, співробітники валер'яною відпоюють. Буває й так. Але хіба ми, кому квіти віниками здаються, — завжди цятці?

...Рушає тролейбус, і в останню мить, вискокаючи з якогось закутка, молодик на ходу намагався розсунути задні двері. Не втримується!... летить під колеса. На щастя, все обходиться благополучно, шини зоставляють автограф лише на штанині хлопця, а який слід зоста-

ється в душі водія?

...Тролейбус на швидкості долає підйом, раптом зупиняється і ще раптовіше смикає вперед. Неприємний випадок. Винен водій. У нього не знаходиться сміливості вибачитись перед пасажирами, проте останні вважають своїм обов'язком, сходячи на наступних зупинках, кидати водієві образливі слова. Той не захищається. Мовчить. Як бачимо, образжають не тільки водії пасажирів, часто — навпаки.

«Наша робота на очах у аського міста», — так висловився виконуючий обов'язки начальника тролейбусного депо Василю Степановичу Чабаненку. Наше місто, його вулиці — це робоче місце водія. І давайте, товариші пасажирів, не тільки підмічати недоліки, а й доброзичливо допомагати: не кидатись гуртом під тролейбус, як це часто спостерігаємо на зупинках, не брати його штурмом, а дотримуватись черги, маючи повагу до дітей, жінок, стариків. Тролейбус — транспорт швидкісний, але часто на зупинках ми цю перевагу втрачаємо, надто довго виходимо і з такою ж повільністю заповнюючи його.

Досі з упертістю дівчинки ми неспроможні зазубрити правила: заходь через задні, виходь через передні двері. Елементарні правила, які й придумано, щоб полегшити наш транспортний переживання. Та дехто ніяк не може збагнути це. Не будемо вже говорити про егоїзм пасажирів: на приступках слізно просять посунути «серединку», а «серединка» незрушна...

Мабуть, подорож у тролейбусі чи автобусі — перше враження гостей нашого міста, і часто нам, кіровоградцям, за це враження буває соромно. Треба виховувати пасажирів. І з цією метою необхідно було б на кінцевих зупинках, як бачимо в багатьох містах, мати відповідні таблички, що закликали б пасажирів активно сприяти екіпажам у боротьбі з званням зразкових і одночасно нагадували б про потребу дотримання порядку і культури поведінки, про дбайливе ставлення до державного майна і т. д. Це, мабуть, не зайвим було б декому нагадати про свідомість...

«ЗАЙЦІ»

Так, нагадати про це було б не зайвим. Бо з початку року оштрафовано за безбілетний проїзд у тролейбусах не мало не багато — 3578 чоловік. Вони

чотирма копійками! Окремі громадяни навіть ображаються, коли їм задають таке наївне запитання: «Іздив, їжджу і буду їздити». Мається на увазі — без талонів. Одна дуже поважна й інтелігентна особа, якій довелося розкошелитись на 1 карбованець, принципово заявила: поки не відшкодую цього карбованця, талонів не купуватиму. А як же чесність і порядність? — запитав. Облишмо, така собі дрібничка...

Та з цих, здавалось б, дрібничок складається загальне враження, коли не кожного пасажирів можна назвати шановним. Культури обслуговування не можна поліпшити без підвищення культури пасажирів: стриманість, такт, ввічливість — ці риси бажано аніжати не тільки на святі чи у відведених на те місцях, а скрізь і всюди, в тому числі і в автобусах, тролейбусах. І етикетові, що культивується силами та ентузіазмом горе-пасажирів, слід показати на передні двері.

ДОРОГИ, ТЯГОВІ ДВИГУНИ, ЦАПФИ

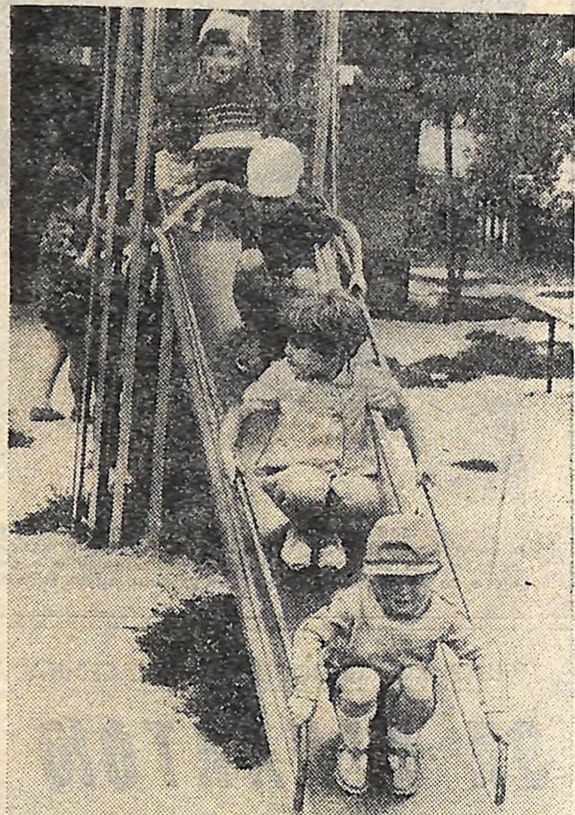
Контраргументом щодо всіх закидів на їхню адресу у кожного пасажирів на язичку: ходили б тролейбуси як слід — ніяких скакідів не було б. На це можна відпарувати тим же універсальним: не помагається — ходять пішки. На те й міський транспорт, щоб користувалися ним сотні, а не одиниці. Ввічлива людина, якщо їй ненавтомно наступлять на улюблену мозолю, привселюдно не розголошуватиме, що ви ходите в капелюсі.

Так, транспортне обслуговування це далеко від ідеалу. Брак у роботі тролейбусників помічає кожен: навіть той недбайливець, що власні браковані деталі, зиркаючи в усі бoki, жбурляє в стружку, їдучи зі зміни, на рівних може філософствувати, брутально лаяти водія чи контролера.

Ми вимагаємо від транспортників передусім чіткої, злагодженої роботи. Не знімаючи вини з самих працівників тролейбусного управління, відзначимо, що, зрештою, в їхніх руках лише тролейбуси. Покинувши депо, ці машини стають жертвами обставин сприятливих або ж несприятливих.

Коли ми розмовляли з Василю Степановичем, час від часу двері кабінету відчинялися, і Чабаненко занепокоєно інформували: — Шостий, Василю Степановичу.

1979-й — МІЖНАРОДНИЙ РІК ДИТИНИ

Щасливе дитинство.

Фотохуд С. ФЕНЕНКА.

ПРОДОВЖУЄМО РОЗМОВУ

Вчимося на хліборобів

Продовжуємо розмову про сільське професійно-технічне училище, розпочату в інтерв'ю заступника директора по навчально-виробничій частині Новгородівського СПТУ № 6 А. Б. Осіновського «СПТУ: у вересні і після», опублікованому в нашій газеті 15 вересня.

На адресу редакції надходять перші відгукни. Сьогодні ми друкуємо один із них. І чемасмо ваших нових листів, друзі.

«Хліб — буде і пісня... Недарма так говориться. Хліб завжди був найважливішим продуктом, мірилом усіх цінностей. І в наш час великих науково-технічних досягнень він є першоосновою життя народів...» — писав у своїй книзі «Цілина» Л. І. Брежнев. Ці слова ми, учні сільського професійно-технічного, розуміємо як заклики ще краще вчитися обраній професії механізатора. Дійсно, чим більше ми будемо виробувати хліба, тим багатішим будемо, тим більше пісень буде звучати на нашій землі. Тож ми, вчорашні випускники школи, хочемо опанувати одну з найважливіших і найпотрібніших професій на селі.

Недавно прочитали у нашій газеті інтерв'ю «СПТУ: у вересні і після», і обговорюючи його на зборах, вирішили розповісти нашим ровесникам про своє училище.

Три тижні ми навчаємось у Гайворонському СПТУ № 5. Та за цей короткий проміжок часу вже багато пізнали і багато чого навчилися. Ще школярем я із задрістю дивився на трактор і комбайни, що працювали в полі, і мріялося самому навчитися керувати цими машинами і збирати врожай своїми ж руками хліб. І ось недавно я вперше сім за важелі трактора. Враження важко передати словами...

У нашому училищі — прекрасно обладнані кабінети, де ми набуваємо знань, пе-

обідаємо для механізатора. Під час уроків часто проглядаємо навчальні кінофільми, які допомагають краще засвоїти матеріал. Багато в училищі стендів, плакатів, діючих макетів. Є бібліотека з великим фондом книг, де завжди знайдеш необхідну тобі літературу — як наукову, так і художню, публікації про новітні науки і техніку.

А після занять майже всі ми займаємося спортом. Я захоплююся футболом. Мої товариші грають на спортивному майданчику у волейбол, баскетбол, теніс. Бажають можуть посидіти за шаховою дошкою. Багато хто любить спортивну боротьбу і тренується у викладача фізичного виховання училища В. О. Володіна.

Є в училищі і локально-інструментальний ансамбль, духовий оркестр. Працює гурток технічної творчості. Словом, нудитись не доводиться ніколи. Всі ми задоволені тим, що вчимося в СПТУ. І докладаємо всіх зусиль, щоб закінчити його якнайкраще. Тим більше, що багато хто з нас мріє продовжити навчання.

І дивно було нам читати у зазначеному інтерв'ю, про те, що деякі батьки кажуть: «А в чому моя дитина провинилася, щоб їти в училище?», і що деякого з наших ровесників чомусь лякає сама назва — «СПТУ». Ми вважаємо, що вони багато втрачають, зневажливо обминаючи училище. Тому від імені комсомольців нашої групи хочу звернутися до випускників шкіл: приходить до нашого училища — не пошкодує. А від тих, хто уже вчиться у СПТУ, хотілося б більше дізнатися про їхні справи.

О. КОНДАКОВ,
комсорт 89-ї групи Гайворонського СПТУ № 5.

ПАМ'ЯТНА ЗУСТРІЧ

відбулася у Кіровоградському обласному Будинку вчителя. У гостях у вчителів і старшокласників обласного центру був доктор Всеукраїнського товариства «Знання» старий більшовик, ветеран громадянської та Великої Вітчизня-

ної воєни Сергій Петрович Нікулін. Він розповів про життя шляхи і творчість відомих російських письменників, сам прочитав кілька поетичних творів.

Р. ДАЙДАКУЛОВ,
громадський кореспондент «Молодого комунара».

Дев'ять років працює старшою медсестрою в дитячому відділенні Долинської районної лікарні Надія ІВАНЦОВА. Вдячні їй маленькі пацієнти за чуйність і доброту, за вмілі руки. На минулорічному обласному огляді-конкурсі на кращого за професією Наді присуджено друге місце.

Фото С. ФЕНЕНКА.

ШТРИХИ ДО ПОРТРЕТА СУЧАСНИКА

ЗА КРИЛАТОЮ МРІЄЮ

ІДЕ МОЛОДИЙ ХУДОЖНИК СЕРГІЙ ГАВРИШ

Вишивала мати рушники. Немов на польовій стежині розквітали на білому полотні соромливі маки, тендітні ромашки, цвітливих волошки. Руки легко торкалися полотна, і воно, немаче від дотику чарівної палички, оживало, починало вигравати багатством кольорів. Маленький Сергійко тоді ще не знав, що йому більше до вподоби — матусині вишиванки чи батькові етюдів. Коли в шибки великим білим звіром билася хуртовина, хлопчик не відходив од вікна: чекав тата. Той приходив запорошений снігом, скидає холодну шинель і, як дорослому, потискав синові руку.

Батько був військовослужбовцем, дуже любив малювати. Інколи він показував малюнки свої роботи — етюдів, натюрморти. Та найбільше Сергію полюбився пейзаж — такий бував знайомий і суворий і прекрасний краєвид Сибіру, що оточували його щодня. Тоді малий іще не уявляв, що дитяче захоплення стане справою всього життя. Минали роки. Батьки переїхали на Україну. І настав час, коли Сергій Гавриш відчув своє покликання. Світ, що оточував його, здався йому більше вражачим, ніж уявляв. І він узявся за пензель. Вже у своїх перших, ще не зовсім досконалих, роботах художник-початківець прагнув відобразити не тільки предмет, явища, події, а й свої роздуми, мрії.

Якось до рук юнака потрапив кусочок деревини. Звичайним складаним ножиком він заходився вирізувати з нього якусь фігурку. Ось окреслюється гнучка дівоча постать. Ніби молода берізка, стоїть діва, тягнучись до сонця руками-вітами. В роботі ще відчувається незавер-

шеність, але вже ця дерев'яна фігурка пророкувала творчий зліт різьбяр. Сергій закінчив студію образотворчого мистецтва, відслужив в армії і почав працювати на комбінаті «Будіндустрія». Але оте дитяче захоплення дещо сильніше вабило юнака. Тепер з-під його різця вже виходило все більше й більше цікавих робіт, які кликали до роздумів.

Невеличка робота «Буря»: експресія, настрій, м'який гумор. Такий погляд автора, а водночас і глядача на зображеного героя, котрий немов щойно зійшов зі сторінок «Нарисів бурі» Потяловського.

Ліризмом овіяний образ Беснянки, дівчини, що сумно схилила голівку, уквітчану віночком. Уся її тендітна постать наче випромінює музику, тиху, як пісня струмочка, як материна коліска. Пригадується Маша з «Лісової пісні» Л. Українки.

Детальніше знайомлячись із роботами Сергія Гавриша, бачиш, як зростає технічна майстерність молодого автора. Думка для нього — чи не найважливіше у творчості. Задуми виникають задовго до народження того чи іншого твору. Молодий митець детально обмірковує кожну лінію, кожний штрих майбутньої роботи.

Десятки ескізів, вивчення історичного матеріалу передували створенню головний радник генерального директора об'єднання «Словоачина-фільм» Рудольф Кочішню. Спогадами про слов'янське національне повстання, бої за визволення братньої України від німецько-фашистських загарбників поділилися ветерани війни.

Кінематографісти ЧССР не випадково обрали Житомир місцем прем'єри свого фільму. В роки війни на Польській землі пліч-о-пліч з радянськими народними месниками билися і патріотично-антифашисти Чехословаччини. Тут прославився чехословацький партизанський загін, поліг смертю хоробрих легендарний Ян Наленца (Репнін). Партизанський загін імені Олександра Невського, імені Чапаєва, дивізії імені Щорса та інших підрозділів і частин брали активну участь у бойових операціях на землі Чехословаччини.

становлення письменності, про талант і героїчну велич предків. Монументальні образи триптиха колоритно передають не тільки епоху: Боян, Нестор і Рубльов зображені автором на тлі свого повсякдення — за роботою.

Чимало творів присвячено двадцятиріччю різьбярському ровесникові. Вони задумом, вирішенням і настроєм повністю різняться один від одного. Порівняємо, скажімо, роботи «Хіппі» та «Інар». Перша — втілення безнадійності, розчарування, відчаю. Зруйновано палац із піску, що його зводили у своїй хворобливій уяві «дити квітів». Палац зруйновано. Пустота і самотність оточує згорблену юнацьку постать. Привертають увагу руки, що безсило звисають уздовж тіла. Ім немає діла. Лишилася сама безнадійність.

Як гімн людському натхненню звучить робота «Ікар». Погляд юнака спрямований у небо. За його плечима — орлині крила, готові підняти людину на висоту її мрії.

Після роботи юнак поспішає додому. Тут його радо зустрічають вусаті козаки, гноми, персонажі легенд. Тут його чекає незакінчена робота. Якою вона буде, сказати важко. Можна лише бути впевненим у тому, що вона буде доброю. Адже в характері Сергієвих героїв, і в характері автора є спільна риса — доброта. Адже самовираження художника, на думку молодого митця — донести до людей ідею добра. А від цього стане кращим увесь світ. Сергій — за безкомпромісну творчість, що йде від серця. І тому його роботи споріднені з піснями, ліричною і жартівливою, дзвінкою і крилатою.

О. АНОХІНА.

НА ЕКРАНИ—БОЙОВЕ БРАТЕРСТВО

ЖИТОМИР. (Нор. РАТАУ). Прем'єра чехословацького художнього фільму «Яди і не прощайся», присвяченого бойовому братерству радянських і чехословацьких партизанів у роки Великої Вітчизняної війни, відбулася тут у кінотеатрі «Україна». Глядачі зустрілися з творцями стрічки — кінорежисером Емілем Каднарцем, виконавцем головної ролі Міланом Кнежником. Про роботу над фільмом, в

якому взяли участь і радянські автори, розповів головний радник генерального директора об'єднання «Словоачина-фільм» Рудольф Кочішню. Спогадами про слов'янське національне повстання, бої за визволення братньої України від німецько-фашистських загарбників поділилися ветерани війни.

Кінематографісти ЧССР не випадково обрали Житомир місцем прем'єри сво-

го фільму. В роки війни на Польській землі пліч-о-пліч з радянськими народними месниками билися і патріотично-антифашисти Чехословаччини. Тут прославився чехословацький партизанський загін, поліг смертю хоробрих легендарний Ян Наленца (Репнін). Партизанський загін імені Олександра Невського, імені Чапаєва, дивізії імені Щорса та інших підрозділів і частин брали активну участь у бойових операціях на землі Чехословаччини.

ФУТБОЛ

«Радист» — «Промінь» — 3:0

У черговому турі чемпіонату України з футболу серед команд колективів фізкультури кировоградський «Радист» на стадіоні «Піонер» приймав спортсменів чернігівського «Променя». Після однієї з атак Вячеслав Нертік відкриває рахунок. Гості, відбиваючи натиск «Радиста»,

застосовують недозволений прийом, за що караються 11-метровим штрафним ударом. Його добре виконав Апатолій Самородний. Наші земляки не заспокоюються на досягнутому. Вони продовжують красну комбінаційну гру, і Апатолій Каміньський забиває іще один гол у ворота суперників.

Маючи нині на своєму рахунку 23 очка, «Радист» впевнено очолює турнірну таблицю своєї зони.

В. ТВЕРДОСТУП.

2 ЖОВТНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.40 — Гімн України. 9.05 — М. Горький. «Дачини». Фільм-листя. По закінченні — новини. 14.30 — Новини. 14.50 — «По Сибіру і Далекому Сходу». Кінопрограма. 15.35 — «Російська мова». 16.05 — Знай і умій. Для юних техніків. 16.50 — В. Моцарт. Соната для скрипки і фортепіано. 17.15 — «По Греції». Кінопрограма. 18.00 — Чемпіонат СРСР з гандболу. Чоловіки. 18.30 — Веселі нотки. 18.45 — «Сьогодні у світі». 19.00 — Життя науки. 19.30 — Народна творчість. Телегість. 20.15 — Китай: втрачені переможці. Ведучий — політичний оглядач О. Каверзнев. 21.00 — «Час». 21.35 — «3 пісню по життю». Всього 10-ти телеекспериментів, виконаних (Алма-Ата). У перерві — «Сьогодні у світі».

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Новини. 10.15 — «Телепост на ударній будові». 10.45 — Художній телефільм «Фаворит». 1 серія. 15.55 — «Срібний дзвіночок». 16.15 — «Урок музики». Передача 1. 17.15 — Кінопрограма Азербайджанського телебачення. 18.00 — «Екран запрошує». (К-д). 18.30 — «Давньоголосе диво». Репортаж з Ізмітського музею фарфор. 19.00 — «Актуальна камера». 19.30 — Кінооперетта «Велика Вітчизняна». Фільм 17 — «Союзники». 20.20 — «С. Станіславський. Симфонія». 20.45 — «На добраніч, діти». 21.00 — «Час». 21.35 — Кінооперетта «Велика Вітчизняна». Фільм 18 — «Вітання за Берлін». 22.25 — Тележурнал «Старт». По закінченні — новини.

3 ЖОВТНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.40 — Гімн України. 9.05 — Улюблені вірші. 9.35 — Фільм «Дівова весна». 11.10 — Сінгап В. Вудкін. По закінченні — новини. 14.30 — Новини. 14.50 — До Міжнародного року дитини. Док. фільм. 15.40 — «Шалословний меридіан». 16.10 — Е. Вексельт. Ліричні етюдів. До 60-річчя з дня народження. 17.00 — Весілля про право. «Ми радянські люди». 17.30 — Вітання з сур-мачі. 18.00 — Пісні боротьби й солідарності. 18.45 — «Сьогодні у світі». 19.00 — Кубок європейських чемпіонів з футболу. «Динамо» (Тбілісі). «Ді перпуль» (Англія). (Тбілісі). 21.00 — «Час». 21.35 — Кубок УЄФА з футболу. ЦСКА (Севілья) проти «Динамо» (Київ). У перерві — «Сьогодні у світі».

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Новини. 10.15 — «Дену-тати і життя». 10.45 — Художній телефільм «Фаворит». 2 серія. 11.50 — До Дня літератури і мистецтва Української РСР в Азербайджанській РСР. 12.30 — «Вахта промислу». 15.55 — Дія малит. «Срібний дзвіночок». 16.10 — «Урок музики». Передача 2. 17.10 — Кінопрограма фільмів НДР. а) док. фільм «Дрейд» б) мультфільм. 18.00 — «День за днем». (К-д). 18.15 — Телефільм «Актуальна камера». 18.30 — «Терра-на вітання». Зустріч з літературним Московського драматичного театру ім. М. Ср-моліної. 20.15 — «Мелодія Андерсону». 20.45 — «На добраніч, діти». 21.00 — «Час». 21.40 — Художній фільм «Вітер в обличчя». По закінченні — новини.

4 ЖОВТНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.40 — Гімн України. 9.05 — Фільм «Волга-Волга». 10.45 — «Клуб кіно-подорожей». По закінченні — новини. 14.30 — Новини. 14.50 — Док. фільм «НДР». 15.45 — Школа школи. 16.15 — Старовинні марші і вальси. 17.00 — «Третя істина». Фільм-при-зер Всесоюзного фестивалю телефільмів «Най-ра-дальський спосіб життя» лий проходить у м. Влад-достоку. 17.30 — Кон-цертний зал телестудії «Ор-ді». 18.00 — Лейпцигський університет мільйонів. «Все в ім'я людини». 18.30 — У кожному малюнку — сонце. 18.45 — «Сьогодні у світі». 19.00 — «На косміч-них трасах». Концерт. 19.25 — Фільм «Дожили до по-сідки». 21.00 — «Час». 21.45 — Концерт з творів Л. Ветховена. У перерві — «Сьогодні у світі».

ДРУГА ПРОГРАМА. 15.55 — Дія малит. «Срібний дзвіночок». 16.15 — «Урок музики». Передача 3. 17.15 — «Дні літератури і мис-тецтва Української РСР в Азербайджанській РСР». В перерві — «Актуальна ка-мера». 20.45 — «На добраніч, діти». 21.00 — «Час». 21.45 — Кінооперетта «Вели-ка Вітчизняна». Фільм 19 — «Останній бій». Фільм 20 — «Невідомий солдат». В перерві — новини.

5 ЖОВТНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.50 — Гімн України. 9.15 — Вітання з сур-мачі. 9.45 — Фільм «До-жили до понеділка». По закінченні — новини. 14.30 — Новини. 14.50 — Док. телефільм «Оновлені стег». 15.30 — «Запрошує-мо до розмови». 16.20 — Концерт російського народ-ного хору Томського запо-діл рідних інструментів. 16.45 — «Москва і москві-ти». 17.15 — На здобуття Державної премії СРСР в галузі образотворчого мис-тецтва. 17.45 — Адреси мо-лоді. 18.45 — «Сьогодні у світі». 19.00 — До 30-річчя з дня проголошення Пів-денної Демократичної Республіки. Програма теле-бачення НДР. 21.00 — «Час». 21.45 — Чемпіонат СРСР з хокею. «Динамо» (Москва) — ЦСКА. У перер-ві — «Сьогодні у світі». 23.45 — «Вечірня серенада». (НДР).

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Новини. 10.15 — «Тесо-дарський механізм: пробле-ми, господарунок в буди-вельних організаціях Кри-му». 10.45 — Кінопрограма документальних фільмів НДР. 11.35 — «Мола — оєні-79». 12.10 — Худож-ній телефільм «Звєтрич по-близом». 12.45 — «В пар-тиїх організаціях Донец-кого». 15.55 — К. т. Дія малит. «Срібний дзвіно-чок». (К-д на Республікан-ське телебачення). 16.15 — «Урок музики». Переда-ча 4. 17.15 — «Рік четвер-тий. ударний». 18.00 — «День за днем». (К-д). 18.15 — Оголошення. (К-д). 18.30 — «Актуальна камера». 19.30 — «Тіло життя». 20.25 — Док. телефільм «Уроки прекрасного». 20.45 — «На добраніч, діти». 21.00 — «Час». 21.45 — Художній фільм «Пересте-й а голубим сафїром». По закінченні — новини.

6 ЖОВТНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.50 — Гімн України. 9.15 — Грає лауреат міжнародних конкурсів Л. Тимофеев (фортепіано). 9.45 — Умілі руки. 10.15 — Для вас, батьки. 10.45 — Олімпіада-80. 11.30 — «Ра-но на пошту». 12.00 — «Ар-хитектура Московського Кремля». 12.25 — Тираж «Спортлото». 12.40 — «Здо-

ров'я». 13.30 — Док. теле-фільм «Дорога через Гарц». 14.00 — Музичні цінності. Концерт популярної на-сичної музики. (НДР). 14.30 — Новини. 14.45 — Музи-кальний телефільм «Синій ведмідь». 15.10 — Веселля. III Між-народний фестиваль теле-програм народної творчос-ті. (Фінляндія). 15.40 — У світі тварин. 16.40 — «Зав-тра — День учителя». Бе-сіда з президентом Акаде-мії педагогічних наук СРСР В. Столотим. Приймі-наші поздравлення. Му-зична програма. 17.40 — Док. телефільм «Діалоги про землю». Із серії філь-мів про дівч Героя Соці-алістичної Праці, почесно-го академіка ВАСИЛІ Т. С. Мазьєва. 18.30 — Пісня-79. 18.55 — Інформаційна про-грама. По закінченні — кон-церт. 21.00 — «Час». 22.00 — «Золота нота». (НДР). По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Новини. 10.15 — Рано-ковий концерт. 11.00 — «Су-ботній репортаж». (К-д на Республіканське телеба-чення). 11.30 — Грає естра-до-симфонічний оркестр Українського телебачен-ня і радіо. 12.00 — Телефільм. 12.30 — Для дітей. В. Зінін «Була собі сиріжка». Ви-става. 13.45 — «Екран мо-лоді». 14.25 — «Спарбі друзі». 15.10 — Художній телефільм. «Привіт ми-ся Пінкі!». 3 і 4 серії. 16.05 — «Урок музики». Переда-ча 5. 17.05 — «Резонанс». Відповідає на листи гляда-чів. 18.00 — «До 30-річчя проголошення НДР». Ви-ступ надзвичайного й по-важного посла НДР в СРСР Гаррі Ота. 18.10 — «Актуальна камера». 18.40 — Кінопрограма фільмів НДР. 19.45 — «Інтерв'ю». 20.45 — «На добраніч, ді-ти». 21.00 — «Час». 22.00 — Чемпіонат СРСР з футболу: «Чорноморець» (Одеса) — «Динамо» (Київ). В перер-ві — новини.

7 ЖОВТНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 9.05 — Пісні і танці народів СРСР. 9.30 — «Будильник». 10.00 — Служ-ба Радянському Союзу! 10.55 — Музичні ціннос-ті. 11.25 — Док. телефільм «Пісня про моє місто». (НДР). 11.55 — Інформа-ційна програма. По закінчен-ні — концерт. 13.50 — Сін-ська година. 14.30 — «В гостях у казки». Телефільм «Регентура». НДР. 15.50 — Музичний телефільм «Чу-десні дзвіночки». 16.30 — Валері Л. Купфера і В. Ямнілова «Красна Ангара». Вистава. 18.00 — «Сьогодні — День Конституції СРСР. 18.15 — «Край мій, моя ти Батьки-щина...» Концерт майстрів мистецтв. 19.40 — Фільм «Діаманти для диктатора: протекторат». 1. 2 серія. (21.00 — «Час»). По закін-ченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Новини. 10.15 — «За ра-ком Конституції СРСР». 10.45 — «Чуття єдиної ро-дини». Поетична компози-ція. 11.20 — «Сонячне ко-ло». Концерт. 12.00 — «Край мій, моя ти Батькищина». Концерт. 13.25 — Док. фільм «Розум, честь і совість єди-на». Вступне слово заступ-ника Голови Президії Вер-ховної Ради УРСР В. П. Черниш. 14.40 — «Добро-го вам здоров'я». 15.10 — «Шляхний вальс». Зустріч молодих вчителів м. Києва. 16.05 — «Братерство наро-дів — єдиний літератур». Передача, присвячена Дню культури і мистецтва Ук-раїнської РСР в Азербай-джанській РСР. 16.50 — Му-зичний фільм «Юність зоря». 17.20 — Художній фільм «Республіка Шид». 19.00 — «Актуальна каме-ра». 19.40 — Я. Верещак. «Восени, коли зацвіла яб-луня». Вистава. 20.45 — «На добраніч, діти». 21.00 — «Час». 21.45 — Продов-ження вистави «Восени, коли зацвіла яблуня». По закінченні — новини.

Редактор
М. УСПАЛЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському мові.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

316030, МСП

м. Кировоград, вул. Луначарського, 36.

Відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолабораторія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України. м. Кировоград, вул. Глінки, 2.